

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.923 van 3 november 2003
in de zaak A. 46.363/IX-2807.**

In zake : Luc VAN DER BRACHT,
 wonende te BRAKEL,
 Edragd Tinelstraat 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Landbouw.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Luc VAN DER BRACHT op 6 mei 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 7 februari 1992 van de staatssecretaris voor Landbouw waarbij hij geschorst wordt als aangenomen dierenarts voor een periode van 6 maanden;

Gelet op het arrest nr. 39.283 van 4 mei 1992 waarbij de vordering tot schorsing bij dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur J. BOVIN;

Gelet op de beschikking van 17 november 1992 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 september 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Bij ministerieel besluit van 20 augustus 1969 is verzoeker aangesteld als aangenomen dierenarts. Op 18 april 1991 wordt door verzoeker in het kader van de bestrijding van runderbrucellose een serologisch onderzoek verricht op het bedrijf van Albert VINDEVOGHEL te Sint-Maria-Oudenhove. Op 3 mei 1991 worden de uitslagen van dit onderzoek overgemaakt aan de inspecteur-dierenarts van het ministerie van Landbouw te Gent. Hieruit blijkt dat van de 70 bloedstalen er 17 positief zijn.

1.2. Op 6 mei 1991 brengt verzoeker de inspecteur-dierenarts van het ministerie van Landbouw te Gent er telefonisch van op de hoogte dat een gedeelte van de bloedstalen die hij heeft overgemaakt als zijnde van het bedrijf VINDEVOGHEL in feite afkomstig zijn van het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT te Brakel. Volgens verzoekers verklaring zijn, toen hij van het bedrijf

VINDEVOGHEL naar huis reed, 20 buisjes met op dit bedrijf genomen bloedstalen in zijn auto omgevallen en waren zij niet meer bruikbaar waarop hij, om toch de indruk van een volledig onderzoek van de gehele veestapel te geven, de 20 omgevallen buisjes heeft vervangen door bloedstalen, genomen van vijf koeien op het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT.

1.3. Op 8 mei 1991 wordt op het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT een bloedonderzoek op de runderen en twee honden verricht. Uit dit onderzoek blijkt dat 5 runderen alsook de twee honden seropositief zijn.

1.4. Nader onderzoek wijst uit dat in de periode van 11 februari 1991 tot 6 mei 1991 op het desbetreffende bedrijf zes doodgeboren of te vroeg geboren kalveren door het destructiebedrijf te Denderleeuw zijn opgehaald. In die periode zijn door verzoeker de drie volgende onderzoeken verricht: op 19 en 26 februari 1991 heeft verzoeker een serologisch onderzoek verricht van een rund dat verworpen had en op 28 februari 1991 heeft hij een stalonderzoek verricht. Na het stalonderzoek zijn nog drie doodgeboren of verworpen kalveren opgehaald door het destructiebedrijf, met name op 14 maart, 16 april en 6 mei 1991.

1.5. Bij aangetekend schrijven van 27 mei 1991 vraagt de inspecteur-dierenarts verzoeker om verantwoording enerzijds voor fraude in de bloedstaalname en de ontdubbeling van bloedstalen, en anderzijds voor het uitvoeren van een onvolledig onderzoek bij runderen met het oog op de diagnose van runderbrucellose.

1.6. Bij brief van 1 juni 1991 erkent verzoeker de eerste tenlastelegging, namelijk de ontdubbeling van de bloedstalen en de bloedafname op naam van een ander rundveehouder dan de houder of de verantwoordelijke. Hij ontkent de tweede tenlastelegging, te weten de beschuldiging van een onvolledig brucelloseonderzoek bij de runderen van het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT.

1.7. Op 12 juni 1991 zendt de inspecteur-dierenarts aan verzoeker een aangetekende brief waarin hem om verduidelijking gevraagd wordt omtrent het afleveren van herkomstattesten op naam van een ander persoon dan de eigenaar. In een brief van 13 juni 1991 geeft verzoeker zijn visie op deze feiten.

1.8. In zijn verslag aan het hoofdbestuur geeft de inspecteur-dierenarts een uiteenzetting van de sub 1.5 en 1.7 vermelde feiten, bespreekt hij het schriftelijk verweer dat verzoeker tegen die tenlastelegging heeft ingebracht en formuleert hij het voorstel om verzoeker wegens misbruik van "de middelen van bewaking in de brucellosebestrijding (1° bloedname, 2° diagnostiek en 3° attest) voor een periode van zes maand te schorsen als aangenomen dierenarts."

1.9. Bij aangetekend schrijven van 4 september 1991 van de juridische dienst van het ministerie van Landbouw wordt aan verzoeker medegedeeld dat hij kan vragen om mondeling te worden gehoord over de twee sub 1.5 genoemde tenlasteleggingen. Verzoeker gaat op dat aanbod in. Het verhoor heeft plaats op 19 november 1991 en gaat, blijkens de brief van 12 november 1991 van het bestuur aan de raadsman van verzoeker, over de volgende feiten: "fraude in de bloedstaalname en onvolledig onderzoek bij runderen die verwerpen of vroegtijdig kalven met het oog op de diagnose van runderbrucellose". Verzoeker bevestigt daar wat hij reeds in zijn schriftelijk verweer van 1 juni 1991 heeft uiteengezet.

1.10. Bij besluit van 7 februari 1992 van de staatssecretaris voor Landbouw wordt verzoeker geschorst als aangenomen dierenarts voor een periode van 6 maanden, ingaande op 15 maart 1992. Dat besluit, dat het voorwerp uitmaakt van het onderhavig beroep, luidt als volgt :

“Gelet op het koninklijk besluit van 15 maart 1926 houdende inrichtingsreglement van de Diergeneeskundige Dienst, inzonderheid artikel 22;

Gelet op het ministerieel besluit van 20.8.69 waarbij Dr. L. VAN DER BRACHT werd aangenomen als dierenarts;

Gelet op het koninklijk besluit van 6 december 1978 betreffende de runderbrucellosebestrijding inzonderheid de artikelen 41 en 56 gewijzigd bij het

koninklijk besluit van 20 januari 1988 en het koninklijk besluit van 9 januari 1991;

Gelet op het dossier waaruit het volgende blijkt :

- Dr. VAN DER BRACHT heeft bloedstalen afkomstig van runderen van het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT ontdubbeld en gedeeltelijk overgemaakt op naam van het bedrijf Albert VINDEVOGHEL;
- Dr. VAN DER BRACHT heeft het runderbrucelloseonderzoek op het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT onvolledig uitgevoerd;

Gelet op het aangetekend schrijven van 27.5.91 aan Dr. Luc VAN DER BRACHT waarin deze om een schriftelijke verklaring van de feiten wordt verzocht;

Gelet op de schriftelijke uiteenzetting van Dr. VAN DER BRACHT van 1.6.91;

Gelet op het aangetekend schrijven van de juridische Dienst van het Ministerie van Landbouw van 4 september 1991 waarbij Dr. VAN DER BRACHT wordt uitgenodigd om zich mondeling te verdedigen;

Gelet op het proces-verbaal van verhoor van 19 november 1991 door de commissie samengesteld door de heer J. TAMBEUR, Inspecteur-Generaal, de heer P. VANTHEMSCH, Inspecteur-hoofd van dienst en Mevr. M. DE SMET, Bestuurssecretaris;

Overwegende dat Dr. VAN DER BRACHT de feiten niet ontkent en dat hij geen enkele rechtvaardiging voor zijn handelwijze kan aanhalen;

Overwegende dat een aangenomen dierenarts gehouden is de reglementering inzake dierziektenbestrijding strikt na te leven en dat Dr. VAN DER BRACHT door zijn handelwijze de dierziektenbestrijding in het gedrang brengt;

Overwegende dat de hieronder vermelde sanktie in overeenstemming blijkt met de hierboven aangehaalde omstandigheden;

BESLUIT :

Dr. L. VAN DER BRACHT te schorsen als aangenomen dierenarts voor een periode van 6 maanden ingaande op 15 maart 1992”

1.11. Het besluit van 7 februari 1992 wordt aan verzoeker betekend met een ter post aangetekend verzonden schrijven van 9 maart 1992, dat hij op 10 maart 1992 ontvangt.

De grond van de zaak.

2.1 Overwegende dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat de verwerende partij de tweede tenlastelegging -het onvolledig runderbrucelloseonderzoek op het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT- niet voor bewezen kon houden, aangezien zij enkel beschikte over de eenzijdige aanklacht van de inspecteur-dierenarts, die zelf niets anders is dan een niet gefundeerde bewering welke steunt op een flagrant verkeerde interpretatie van ophaalbewijzen van het destructiebedrijf, aangezien daar niets vermeld is over de doodsoorzaak -vroeggeboorten, doodgeboren dieren of overlijden om een andere reden- van de opgehaalde kalveren, terwijl hij aangetoond heeft dat hij al het nodige heeft gedaan wat, gelet op de concrete gegevens van de zaak, van hem verwacht kon worden, zoals het raadplegen van een universiteitsprofessor; dat hij in het kader van dit middel ook nog stelt dat hij ter gelegenheid van zijn verhoor aan het bestuur een bundel heeft willen overhandigen waaruit de ongegrondheid van de tweede tenlastelegging blijkt maar dat zulks hem toen geweigerd is zodat zijn rechten van verdediging geschaad zijn;

2.2 Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat op het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT in de periode van 11 februari 1991 tot 6 mei 1991 zes “doodgeboren of te vroeg geboren kalveren werden opgehaald”, dat verzoeker in dezelfde periode twee individuele serologische onderzoeken op een rund dat verworpen heeft, heeft laten uitvoeren - respectievelijk op 19 en 26 februari 1991- evenals één stalonderzoek -op 28 februari 1991-, terwijl na het stalonderzoek nog drie doodgeboren of verworpen kalveren werden opgehaald door het destructiebedrijf; dat naar haar oordeel verzoeker aldus gedurende de periode van meer dan twee maanden die verlopen is tussen het stalonderzoek en de onder verdenking plaatsing van het bedrijf geen initiatieven heeft genomen en dat hij ook de overheid niet heeft gewaarschuwd over de toestand op het bedrijf VAN DER BRACHT; dat zij verwijst naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 6 december 1978 betreffende de bestrijding van runderbrucellose, dat aan iedere verantwoordelijke en iedere dierenarts die het bestaan van brucellose bij een

rund vermoedt, alsook aan ieder die kennis heeft van dergelijke verdenking, de verplichting oplegt onmiddellijk de inspecteur-dierenarts hiervan in kennis te stellen; dat zij besluit dat wat voorafgaat duidelijk het vermoeden deed ontstaan dat er op het bedrijf een besmetting was, dat verzoeker dat wist en dat hij toch onvoldoende maatregelen heeft genomen om de zaak nader te onderzoeken;

2.3 Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie betoogt dat hij, rekening houdend met het serologisch onderzoek dat hij op 23 februari 1991 heeft verricht en na het stalonderzoek van 28 februari 1991, “met wetenschappelijke zekerheid” kon stellen dat het bedrijf van zijn broer vrij was van runderbrucellose, dat hij na de vroeggeboorte van 14 maart 1991 advies heeft ingewonnen van een universiteitsprofessor die hem gewezen heeft op de mogelijkheid van een bvd-infectie -dus geen runderbrucellose-, dat hij bij de doodgeboorte van 16 april 1991 niet in de mogelijkheid was enig onderzoek te verrichten, dat hij bij de vroeggeboorte van 6 mei 1991 geen onderzoek meer hoefde te doen omdat toen reeds bekend was dat de veestapel besmet was en dat hij de uitslag van het bloedonderzoek niet aan de inspecteur-dierenarts hoefde mee te delen, aangezien deze een dag vóór hem in kennis wordt gesteld van de uitslagen; dat hij besluit dat zijn voorzichtig optreden bewezen wordt door het feit dat hij de dieren in het voorjaar op stal heeft laten houden;

2.4. Overwegende dat verwerende partij in haar laatste memorie antwoordt dat verzoeker gedurende de periode van meer dan zeven weken tussen de vroeggeboorte van 14 maart 1991 en de onder verdenking stelling van het bedrijf geen nieuwe onderzoeken heeft uitgevoerd hoewel er in de tussentijd nog een vroeggeboorte plaatsvond op het bedrijf, dat de inspecteur niet op de hoogte werd gebracht van deze vroeggeboorte en dat de besmetting met brucellose maar aan het licht is gekomen naar aanleiding van de fraude van verzoeker;

2.5.1 Overwegende dat de Raad van State, wat het bewijs van de feiten betreft, dient na te gaan of het bestuur over voldoende gegevens beschikte om de tenlastelegging voor bewezen te houden;

Overwegende dat verzoeker ten onrechte voorhoudt dat de inspecteur-dierenarts de aanklacht met betrekking tot het “onvolledig onderzoek bij runderen die verwerpen of vroegtijdig kalven” alleen maar heeft gesteund op een aantal ophaalbewijzen van het destructiebedrijf; dat immers uit het administratief dossier, en meer bepaald uit zijn verslag waarmee de tuchtprocedure is opgestart, blijkt dat de inspecteur-dierenarts tot deze tenlastelegging gekomen is in het kader van zijn onderzoek, begin mei 1991, aangaande het manipuleren van bloedstalen door verzoeker, waarbij het bestaan van runderbrucellose op het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT aan het licht gekomen is; dat de inspecteur-dierenarts verzoeker daarover op 6 mei 1991 ook persoonlijk ondervraagd heeft; dat de bewijzen van het destructiebedrijf dat er tussen 28 februari 1991 en 6 mei 1991 nog drie dode kalveren bij Paul VAN DER BRACHT opgehaald zijn derhalve slechts één element vormen in de bewijsvoering van de tenlastelegging;

2.5.2. Overwegende dat de bundel, waarvan de neerlegging op de hoorzitting door de commissie werd geweigerd en waaruit volgens verzoeker de ongegrondheid van de tweede tenlastelegging blijkt, enkel bestaat uit briefwisseling tussen verzoeker en de verwerende partij, zodat de inhoud ervan door verzoeker gekend was; dat er dan ook geen sprake kan zijn van de schending van zijn rechten van verdediging; dat het eerste middel derhalve ongegrond is;

3.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat zijn rechten van verdediging werden geschonden omdat het tuchtdossier stukken bevat betreffende feiten waarover verzoeker zich mondeling niet heeft kunnen verdedigen, met name dat hij op naam van Marc HALSBERGHE sanitair- en herkomstattesten heeft afgeleverd voor runderen toebehorend aan Christiaan GLORIEUX; dat hij betoogt dat deze aantijgingen, hoewel zij niet uitdrukkelijk als tenlasteleggingen zijn geformuleerd, mee in rekening zijn gebracht om de strafmaat te bepalen;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat de bestreden beslissing gesteund is op twee ten laste gelegde feiten, namelijk de vervalsing van bloedstalen van het bedrijf van Albert VINDEVOGHEL en het onvolledig brucelloseonderzoek op het bedrijf van Paul VAN DER BRACHT; dat zij daaraan toevoegt dat geen andere feiten werden weerhouden omdat de twee voornoemde tenlasteleggingen meer dan voldoende zwaarwichtig waren om de genomen beslissing te rechtvaardigen;

3.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert dat de aanklachten en verdachtmakingen in het tuchtdossier waartegen hij zich niet heeft kunnen verdedigen, ter kennis zijn gekomen van de personen die hem moesten berechten en dat deze personen, zij het onbewust, hierdoor werden beïnvloed; dat hij herhaalt dat de inspecteur-dierenarts het onderzoek lichtzinnig en vooringenomen heeft gevoerd en dat hij geen eerlijk proces heeft gekregen omdat de staatssecretaris voor Landbouw zowel vervolgende partij als rechter was;

3.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie herhaalt dat de bestreden beslissing steunt op twee tuchtinbreuken; dat zij betwist dat verzoeker geen eerlijk proces heeft gekregen, aangezien de voorschriften van artikel 22 van het koninklijk besluit van 15 maart 1926 houdende inrichtingsreglement van de diergeneeskundige dienst, werden nageleefd bij de oplegging van de tuchtstraf; dat zij voorts stelt dat de tuchtprocedure een administratieve procedure is waarbij de vaststelling van onregelmatigheden, het onderzoek ervan en het opleggen van de tuchtstraf bij dezelfde instantie berust, zonder dat dit betekent dat er willekeurig en subjectief wordt opgetreden;

3.5.1. Overwegende dat de feiten waar verzoeker naar verwijst en die waren uiteengezet in het oorspronkelijk verslag van de inspecteur-dierenarts, niet als een formele tenlastelegging in de eigenlijke tuchtprocedure betrokken zijn geworden; dat verzoeker ook niet aantoont dat die feiten enige rol zouden hebben gespeeld in de besluitvorming met betrekking tot de tuchtinbreuken die de feitelijke grondslag van het bestreden besluit vormen; dat het middel niet gegrond is;

3.5.2. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aanvoert dat de staatssecretaris voor Landbouw in deze zaak tegelijkertijd opgetreden is als vervolgende partij en als rechter; dat verzoeker daarmee een nieuw middel formuleert dat hij in zijn verzoekschrift had kunnen uiteenzetten en dat daarom niet ontvankelijk is;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van artikel 22 van het koninklijk besluit van 15 maart 1926 houdende inrichtingsreglement van de diergeneeskundige dienst, doordat die bepaling de minister verplicht de betrokken dierenarts uit te nodigen voor een mondelinge verdediging wanneer hij overweegt een schorsing of een afzetting op te leggen, terwijl verzoeker enkel een brief ontvangen heeft, uitgaande van het hoofd van de juridische dienst en niet van de staatssecretaris waarin, zonder dat daarbij ingegaan wordt op de concrete gegevens van zijn zaak en zonder dat daarin wordt uitgeweid over de opties die de minister in zijn geval genomen had, genoemde bepaling eenvoudigweg is overgeschreven, met het gevolg dat hij zich op het mondeling verhoor niet behoorlijk heeft kunnen verdedigen;

4.2. Overwegende dat verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat artikel 22 van het voornoemd koninklijk besluit van 15 maart 1926 niet vereist dat de minister persoonlijk de betrokkene uitnodigt en ondervraagt en dat, gelet op de continuïteit van het openbaar bestuur, de administratie belast is met de opvolging van dossiers en het verhoor van de betrokkene; dat zij voorts stelt dat verzoeker na zijn schriftelijk verweer, uitgenodigd is om zich mondeling te verdedigen en dat artikel 22 van het voornoemde koninklijk besluit, waarvan de tekst werd meegedeeld aan verzoeker, enkel een mondelinge verdediging voorziet voor de gevallen waarin een schorsing of een afzetting wordt overwogen; dat zij daaraan toevoegt dat het de staatssecretaris niet kan verweten worden dat hij in zijn correspondentie met verzoeker niet heeft uitgeweid over de opties die hij genomen had, aangezien het onderzoek nog lopende was en in die stand van de procedure er nog geen opties genomen waren;

4.3.1. Overwegende dat artikel 22 van het koninklijk besluit van 15 maart 1926 houdende inrichtingsreglement van de diergeneeskundige dienst, zoals dat van toepassing was toen het bestreden besluit werd getroffen, luidt als volgt :

“De diergeneeskundige inspecteurs zijn onderworpen aan de tuchtstraffen voorzien bij het koninklijk besluit van 17 december 1923. De plaatsvervangende geneeskundige inspecteurs en de aangenomen doctors in de diergeneeskunde zijn onderworpen aan de volgende tuchtstraffen: de berisping, de schorsing en de afzetting.

De tuchtstraffen, toe te passen op de plaatsvervangende dierenartsen, worden uitgesproken door de Minister.

Vooraleer een tuchtstraf wordt opgelegd aan een plaatsvervangende opziener of aan een aangenomen doctor in de diergeneeskunde, wordt de belanghebbende verzocht zijn verdediging schriftelijk in te dienen. Wanneer het de schorsing of de afzetting geldt kan de beschuldigde bovendien, indien hij het verlangt, zich mondeling verdedigen”;

4.3.2. Overwegende dat artikel 22 van voornoemd koninklijk besluit niet bepaalt dat de minister de betrokken dierenarts persoonlijk moet uitnodigen voor een mondelinge verdediging wanneer hij een schorsing of een afzetting overweegt; dat artikel 22, derde lid, enkel bepaalt dat in dat geval de beschuldigde zich mondeling kan verdedigen;

4.3.3. Overwegende dat uit de door verzoeker overgelegde brief van 4 september 1991 van de juridische dienst van het ministerie van Landbouw blijkt dat verzoeker in kennis gesteld is van de concrete feiten die hem ten laste werden gelegd; dat hem toen ook medegedeeld is dat een tuchtrechterlijk vervolgde dierenarts, tegen wie een disciplinaire schorsing of afzetting wordt overwogen, de mogelijkheid had om, zo hij zulks verlangde, zich mondeling te verdedigen en dat hij die mogelijkheid kreeg; dat verzoeker uit die mededeling in alle duidelijkheid kon opmaken dat er overwogen werd hem een schorsing of een afzetting op te leggen; dat het middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert doordat de tuchtstraf van zes maanden schorsing niet in verhouding staat tot de ernst van de bewezen feiten; dat verzoeker daarbij opmerkt dat hij nog geen enkele tuchtrechterlijke veroordeling heeft opgelopen in de tweeëntwintig jaar dat hij als aangenomen dierenarts werkzaam is;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat verzoeker de mogelijke gevolgen van zijn handelwijze voor de diergezondheid volledig miskent, hoewel hij als dierenarts moet weten dat runderbrucellose een ernstige en besmettelijke ziekte is; dat zij betoogt dat de taak van een aangenomen dierenarts bij het onder controle houden van dierenziekten zoals runderbrucellose, van cruciaal belang is en dat allerlei slordigheden, zoals het voeren van een onvolledig onderzoek en het niet inlichten van de overheid, en de vervalsing van bloedstalen niet als onbenulligheden kunnen worden afgedaan;

5.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie betoogt dat, als toevoeging aan wat hij “in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet”, de inspecteur-dierenarts in zijn verslag een schorsing van zes maanden voorstelt voor “een viertal feiten waarvan door de staatssecretaris slechts twee werden weerhouden” en waarvan slechts één door verzoeker als vaststaand werd erkend;

5.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie antwoordt dat de inspecteur-dierenarts enkel bevoegd is om een niet-bindend voorstel van een tuchtstraf te doen, terwijl de uiteindelijke bevoegdheid om een tuchtstraf op te leggen en de zwaarte ervan te bepalen bij de minister ligt;

5.5. Overwegende dat het tot de discretionaire bevoegdheid van de tuchtverheid behoort om te oordelen over de zwaarte van de tuchtstraffen die zij aan haar ambtenaren oplegt; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole enkel bevoegd is na te gaan of er geen kennelijke wanverhouding bestaat tussen de feiten en de zwaarte van de straf; dat te dezen uit de gegevens van

de zaak niet kan worden afgeleid dat de opgelegde straf kennelijk buiten verhouding staat tot de feiten die de verwerende partij voor bewezen heeft gehouden; dat de omstandigheid dat verzoeker nog nooit een tuchtrechterlijke veroordeling heeft opgelopen, de kennelijke wanverhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf niet aantoonst; dat verzoeker in het kader van dit middel ook ten onrechte verwijst naar de omstandigheid dat het bestreden besluit hem een straf oplegt voor twee tuchtinbreuken terwijl de inspecteur-dierenarts in zijn verslag aan het hoofdbestuur een zelfde straf had voorgesteld “voor een viertal feiten”; dat immers dat verslag in zijn besluit niet expliciet verwijst naar vier bepaalde tuchtfeiten, maar dat het eerder in het algemeen stelt dat verzoeker “de middelen van bewaking in de brucellosebestrijding (1° bloedname, 2° diagnostiek en 3° attest) misbruikt heeft”, terwijl de tuchtfeiten die uiteindelijk tegen verzoeker zijn geformuleerd onmiskenbaar als ernstige inbreuken op de betreffende wetgeving kunnen worden beschouwd; dat, met die gegevens voor ogen, er geen kennelijk onevenwicht bestaat tussen het strafvoorstel geformuleerd door de inspecteur-dierenarts en de door de staatssecretaris opgelegde straf; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drie november 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.